

Wie dorst heeft, kome

James Waddel Alexander

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 22

1. Denken aan Christus	John Charles Ryle
2. Grijp naar het eeuwige leven	Thomas Guthrie
3. Verdriet om de zonde	Thomas M'Crie
4. Ontmoedigd, bemoedigd	Richard Sibbes
5. Vruchtbaar lijden	Charles Haddon Spurgeon
6. Dood voor de wereld	Thomas Boston
7. Pleiten op het verbond	Ralph Erskine
8. De geest van liefde	Jonathan Edwards
9. Het geloof is zeker	John Newton

Jaargang 22 – nummer 10 – oktober 2020

Toelichting foto omslag

Een mens in de woestijn kan veel willen, maar als er geen water is, kan hij dat ook niet maken. Als hij geen water meer heeft, zal hij een plek moeten vinden waar fris water te vinden is. In deze preek laat Alexander gloedvol zien hoe het water van leven ruim en overvloedig te krijgen is. Levend water, in het Evangelie van onze Heere Jezus Christus. Wij hoeven dit niet uit onszelf te putten – in Hem zijn al onze fonteinen.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: The thirsty invited

Bron: James Waddell Alexander, *A Shepherd's Heart: Sermons from the Pastoral Ministry of J.W. Alexander* (Solid Ground Christian Books, 2004)

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Wie dorst heeft, kome.

O, al gij dorstigen! komt tot de wateren.

Jesaja 55:1

Wie van ons herinnert zich, in de buurt van het huis waar hij opgroeide of de plek waar hij speelde, een verfrissende en heldere bron, die opwelde tussen de rotsen of het gras en alles om zich heen verfriste? Zo'n plekje in de natuur blijft lang in onze herinnering. Naar zo'n bron van onschuldig genoeg keren we steeds terug. Die verveelt ons niet en we raken er niet van verzadigd. Wat ons daar de eerste keer aantrok, bekoort ons nog steeds, omdat de bron leeft, nooit opdroogt en nooit uitgeput raakt. Ze voorziet in een behoefte die altijd weer terugkeert. Zolang mensen dorst hebben, waarderen ze de heldere, koele bron.

Wij, in ons gematigde klimaat, beseffen al de onschatbare waarde van zo'n geschenk voor behoeftige mensen. Hoeveel te meer geldt dit in de verzengende streken waar de meeste Bijbelverhalen zich afspelen! Een waterbron is altijd begerenswaardig. Maar hoeveel groter is haar aantrekkingskracht in tropische temperaturen of in de verschroeide vlakten in de woestijn. Daar ziet een dorstige karavaan urenlang uit naar het eerste teken van iets groens.

Als u dit bedenkt, vraagt u zich niet langer af waarom bronnen en fonteinen zo'n grote plaats innemen in de verhalen van het herders- en nomadenleven in het Oude Testament. De geschiedenissen van de aartsvaders kunnen we het beste lezen als we 's zomers in de natuur verkeren. We begrijpen ze het beste als we de luxe en de beperkingen van de stad achter ons hebben gelaten en verblijven onder de heldere hemel, in de fraaie en schilderachtige omgeving van het Oosten. De verbeelding van de Bijbellezer is vertrouwd met deze objecten in het oude landschap: de waterputten van Abraham, Izak en Jacob; de bron die werd geopend voor de wanhopige Hagar; de waterput van Rebekka en de niet minder lieflijke waterput van Rachel; de put van Jethro en Mozes; de bron met palmbomen bij

Elim. En wie kent niet de bron waarvan David uitroept: 'Wie zal mij water te drinken geven uit Bethlehems bornput, die in de poort is?' (2 Sam. 23:15)? Met deze beelden in gedachten kunnen we de beloften dat dorstig land zal veranderen in waterbronnen beter begrijpen, evenals de belofte dat God Zijn volk zal leiden naar bronnen van levend water.

Maar waarom zouden we ver weg voorbeelden zoeken, terwijl ieder die ooit dorst had, direct weet wat dat is? Zij zijn het, in geestelijke zin, tot wie de uitnodiging van de tekst is gericht: 'O, al gij dorstigen! Komt tot de wateren.' En wij mogen dit, zonder diepgravend onderzoek, beschouwen als een aanbod van alles wat het Evangelie bevat voor hen die dreigen om te komen. Ik vraag u, op deze heilige dag, met mij stil te staan bij dit aangeboden geschenk. Laten we zien op:

1. de volheid van dit geschenk;
2. de vrijheid van dit geschenk;
3. de onbegrensde reikwijdte van dit geschenk.

1. De volheid van het aangeboden geschenk

Laten we stilstaan bij de volheid van dit geschenk. Het is water; een overvloed aan water. Er moet iets in dit beeld uit de natuur zijn, dat geschikt is om het aanbod van redding voor de mens in het Evangelie af te beelden. De mens is zo gemaakt dat hij water moet hebben of hij komt om. Geef hem al het andere, maar onthoud hem drinken – dan verwoest je zijn leven. Niets laat dit duidelijker zien dan het bekende feit dat een zeeman op de uitgestrekte oceaan, omringd door een overvloed aan water, toch drinkwater bij zich moet hebben. De behoefte aan water is zo sterk, dat het ons volledig in beslag neemt als er lange tijd niet in voorzien wordt. En hoe overvloedig is de beschikbaarheid ervan! Op heuvels en in dalen wellen waterbronnen omhoog, op de meest onverwachte plaatsen. Of de ijverige hand graaft zich een weg naar een koele bronader. In beide gevallen ontmoeten we een overvloed als die van de dampkring die onze

planeet beschermt. De damp die opstijgt vanaf de aarde en de oceaan en de regenbuien die in overvloedige mate weer neerkomen, onderhouden een groot reservoir dat de mens verblijdt en waarmee hij zich kan reinigen. Het is onmisbaar voor ons leven.

En zo is het ook met het Evangelie voor ons geestelijk leven. Wie er niet in deelt, komt om. Als iemand werkelijk verlicht wordt, voelt hij dat dit zijn toestand is en dorst hij naar gerechtigheid. Een uitnodiging als die in onze tekst veronderstelt dat er ruim genoeg voorhanden is. Anders zou er niet voor iedereen voldoende zijn. De voorziening van genade is ruim voldoende voor het ergst denkbare geval van wat een mens nodig kan hebben. En ook is er genoeg voor het grootst mogelijke aantal personen dat redding behoeft. We moeten ervoor waken dat we de redding die er bij de Heilige van Israel is, niet onderschatten en zo Hem tekort doen. Hierin handelde God zoals Hij is, met een heerlijke en grote vrijgevigheid. Deze is zelfs uitnemender dan in het wonderlijke werk van de eerste schepping en onderhouding, want die had geen betrekking op een zondig schepsel dat zijn eigen ondergang bewerkt heeft. Als er ook maar iets zou ontbreken, hoe klein ook, dat nodig was voor de redding van een zondaar, zou dit werk niet af zijn. Maar in alles is voorzien.

Het spreekt voor zich dat het hier gaat om de vraag naar gerechtigheid voor hen die deze missen; die geheimzinnige en krachtige zaak die het onderscheid tussen hemel en aarde opheft, aan de eis van de wet beantwoordt en de toorn van Jehova stilt. Deze zal de schuld van de zonde wegwassen en recht geven op het leven. Deze belooft bewaring in een heilige staat, en een eeuwig, gezegend en volmaakt leven na het graf. Het allesomvattende geschenk is de gave van Gods eigen Zoon. 'God [heeft] ons het eeuwige leven gegeven, en dit leven is in Zijn Zoon' (1 Joh. 5:11). De menswording, de gehoorzaamheid en het plaatsvervangende lijden van de Heere Jezus Christus zijn de bron van al de stromen die hier in zo'n volheid naar ons toekomen.

Maar de plaats waar allermeeft de stromen van water uit de geslagen steenrots vloeien, is het kruis van onze Verlosser. Daar, als Hij

Zijn laatste kreet van pijn geslaakt heeft en als er water en bloed uit Zijn zijde komen, voltrekt zich een geschenk aan de mens dat in woorden niet te vatten is. Zondaren kunnen met tienduizenden tegelijk bij Hem komen, en nog is er ruimte. De uitnodiging kan ruim zijn, want de voorraad is enorm. De bron is niet alleen groot; hij zou niet groter kunnen zijn! Dit te bedenken is zeer noodzakelijk voor het standvastig vertrouwen van ons geloof. En dat voelen we het diepst wanneer de overtuiging van onze zonde het scherpst is.

De rechtvaardigheid van Christus is oneindig. Hierdoor zijn wij rechtvaardig gemaakt en door niets anders. En wat aan deze gerechtigheid haar waarde verleent, verleent het álle waarde. Vanwege de goddelijkheid van Hem Die gehoorzaamt en lijdt, zouden Zijn verdienende gehoorzaamheid en verdienend lijden niet hoger verheven kunnen zijn. Al zouden alle zonen en dochters van Adam die geleefd hebben, die nu leven en die nog geboren zullen worden, samenkomen als één ontelbare mensenmenigte, met in het middelpunt het kruis als het voorwerp van hun begeerte, dan zou er genoeg zijn voor allen. Toen Jezus Zijn hoofd boog en de geest gaf, volbracht Hij een offer dat onuitputtelijk is.

Ja, al zouden er werelden vol zondaars zijn, hier is genoeg voor allen! We zeggen niet dat dit besloten ligt in Gods voornemen, of in het verbond dat daaruit voortkomt, of dat de verlossing overeenkomstig dat verbond daadwerkelijk aan alle zondaars wordt toegepast, maar wel dat de waarde van de verzoening zo groot is. Als er meer mensen gered zouden worden, was er toch niet méér gerechtigheid nodig en geen grotere stroom van levend water, ook al wordt beweerd dat wij dat wél zouden geloven. Als dit geen volheid van redding is, moeten we wanhopen aan de mogelijkheid deze met woorden uit te drukken!

En toch moeten we hier nog iets aan toevoegen. De verzoening kan volbracht zijn en toch zonder uitwerking blijven. Naar Gods heilig besluit moet zij ook worden toegepast. Sommigen vatten het genadeverbond zo op dat de mens daardoor in een 'staat van mogelijk zalig

worden' is geplaatst. Wij gaan verder. Een mens kan verkeren in de mogelijkheid van zalig worden en toch nooit de staat van zaligheid bereiken. De bedoeling van God is om mensen daadwerkelijk het koninkrijk binnen te brengen. De uitnodiging is om te komen tot de volheid van effectieve genade die gereedligt. De nodiging is tot het geloof met wat daarbij hoort; tot volharding in heiligheid en tot het eeuwige leven. Dit water stroomt over de rand van het watervat en valt neer als de aanlokkelijke nevelwolk van een grote fontein. Het reikt de belofte aan van een oneindige volheid, die alles wat wij kunnen waarnemen te boven gaat.

Kunnen wij iets bedenken dat groter is dan God Zelf? Net zo min hoeven we bevreesd te zijn het gehele gewicht van onze zaligheid toe te vertrouwen aan de weg die Hij heeft geopenbaard. Hij heeft deze, zagezegd, in overeenstemming met Zichzelf gemaakt; Hij heeft Zijn gehele goddelijkheid eraan verpand, zodat de waardij van de verlossing rust op de eeuwige glorie van Zijn eigen natuur.

2. De vrijheid van het aangeboden geschenk

De vrijheid van dit aangeboden geschenk vraagt nu onze aandacht. Deze blijkt duidelijk uit de sterke bewoordingen van de uitnodiging: 'O, gij allen, komt!' Het blijkt nog duidelijker uit de woorden die daarop volgen. Hier verschuift het beeld wat, maar de algemene notie van dorst blijft uitdrukkelijk aanwezig: 'Ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!' Het wordt niet te koop aangeboden. Het is een geschenk. De gratis verkrijgbaarheid van het aangebodene kan niet sterker worden uitgedrukt. Hier wordt met goddelijke ernst verkondigd dat ieder die tot de zaligheid van het Evangelie komt, deze ontvangt zonder geschenk, tegenprestatie of geschiktheid van zijn kant. Zeker, de bron van levend water heeft wel een prijs, maar die prijs is al betaald. Dat kostte het lijden en sterven van de Zoon van God. Om onze zaligheid mogelijk te maken, waren strijd en vernedering noodzakelijk die tot op dat moment ongekend waren in het heelal. De prijs is vóór ons betaald,

niet dóór ons. Aan de eeuwige gerechtigheid is voor ons genoeg gedaan, maar de nodiging tot ons luidt: 'zonder geld, en zonder prijs'.

Het kan sommigen onnodig lijken deze waarheid te herhalen. Zij zijn geneigd uit te roepen: 'Wie twijfelt eraan dat het Evangelie gratis is?' In antwoord hierop moeten we opmerken dat, hoewel geen waarheid vaker wordt bevestigd in onze belijdenissen, er ook geen waarheid vaker wordt ontkend in onze praktijk. Het is moeilijk iemand te laten geloven dat hij vrij tot de Heere Jezus mag komen, dat wil zeggen, zonder dat ze aan een of andere voorwaarde moeten voldoen. Er zijn maar weinig gelovigen die zich niet het moment herinneren waarop deze onvoorwaardelijkheid van het Evangelie tot hen doordrong als een geweldige openbaring. Lange tijd hebben ze gelegen aan het badwater van genezing, wachtend op iemand die hen erin hielp (zie Joh. 5). Ze dachten dat er een lange en moeilijke voorbereiding nodig was voordat ze het konden wagen tot Christus te komen. Ze dachten dat de uitnodiging gold voor bepaalde mensen met bepaalde eigenschappen en waren er niet zeker van dat deze in hen gevonden werden. Ze konden niet naderen tot de Bron omdat ze niet genoeg voelden. Zij durfden niet te geloven omdat ze niet genoeg berouw hadden. Of er was sprake van een van de andere eindeloos vele verkeerde denkbeelden. Ze stelden een prijs vast voor hun vrijspraak en probeerden zelf de rekening te betalen. Ze werkten aan hun eigen hart, zodat het geschikter zou zijn voor Christus. Ze waren bezig met half werk; zonder het woord 'genade' te schrappen, konden ze zelf nog enige eer behalen uit een goede voorbereiding.

Het moment waarop dit allemaal wordt weggenomen, is gedenkwaardig in het leven van een gelovige. Dit is het moment dat onmiddellijk voorafgaat aan het geloof. Tot op dat moment heeft hij serieus geprobeerd zichzelf meer geschikt te maken om Christus te ontvangen. Maar nú ziet hij dat de rechtvaardiging al aangebracht is. Hij ziet dat de gehele inhoud hem wordt aangeboden in het Evangelie en dat hij gemachtigd is dit aan te nemen.

Maar zo subtiel en veelvormig is eigengerechtigheid, dat zelfs de woorden van deze vrije nodiging verdraaid kunnen worden tot een wettische voorwaarde. 'Iedereen die dorst heeft.' Hier fluistert de altijd bezige demon, die niets zozeer vreest als dat de zondaar tot geloof komt, hem in het oor: 'Misschien hebt u geen dorst, of niet genoeg dorst, of niet op de goede manier.' Zulke vragen zouden altijd weer gesteld kunnen worden, tot in het oneindige, als enige vorm van voorbereidend werk als voorwaarde zou gelden. De vraag zou altijd blijven: Voldoe ik aan die voorwaarde? En dit is een vraag die nooit beantwoord kan worden.

We hebben mensen gekend die heel hun leven bezig waren zichzelf te onderzoeken. Ze vroegen zich af of ze wel genoeg voelden; of ze werkelijk voelden dat ze Christus nodig hadden; of ze niet te ongevoelig waren; of ze de zonde wel genoeg haatten; of ze ernstig genoeg waren. Dit zijn allemaal goede vragen, als ze met een andere kwestie te maken hadden. Maar hier zijn ze niet aan de orde. Ze zorgen er slechts voor dat de zieke niet bij de dokter komt. Deze aarzelingen en weifelingen komen voort uit een bron waarvoor ik al uw aandacht vraag. Ze ontstaan wanneer we onze hoop gronden op onze eigen gevoelens, in plaats van op Gods waarachtigheid. De waarheid van Gods beloften is de onwankelbare rots. Wie hierop bouwt, is veilig. Al het andere, vooral wat uit onszelf komt, is drijfzand. Het Woord van God blijft tot in eeuwigheid. Echt geloof vergeet zichzelf volkomen en vertrouwt op de verzekering van Gods vrije genade. Het wendt de blik af van eigen waardigheid of onwaardigheid, en hoort wat God zegt: 'Komt, koopt zonder geld, en zonder prijs!' En het geloof komt, zonder naar links of rechts af te wijken. De vraag is niet langer: 'Wie ben ik?', maar: 'Wie is God? Is Hij betrouwbaar? Heeft Hij gesproken?' Het geloof verzegelt dat God waarachtig is (zie Joh. 3:33). Het rust in een gerechtigheid die al is aangebracht. Zo wordt de zondaar gered.

De leerstellige waarheid die ten grondslag ligt aan dit alles, is dat de verwervende oorzaak van onze aanvaarding door God niet iets van

onzelf is. Het is niet iets in ons, niet enig werk, enige voorbereiding of gesteldheid of gevoel, maar alleen de volmaakte gerechtigheid van de Heere Jezus Christus. Dit is het geluid van de bazuin die boven de frisse bron klinkt: 'Wie ook maar wil, neme het water des levens om niet' (Openb. 22:17, naar het Engels). En de overtuigde ziel, die nu de grote les geleerd heeft van zelfverloochening en afzien van zichzelf, en overspoeld wordt door verwondering over dit ontzaglijke geschenk, valt in de open armen van de stervende Liefde.

Denk eens aan iemand die bijna van dorst omkomt en juist op dat moment zijn mond opent om een teug koel, verfrissend water te ontvangen. Denkt hij dan dat hij met het openen van zijn mond een vereiste voorwaarde vervult, al is het vrijwillig? Net zo min schrijft de gelovige enige waarde toe aan zijn geloof, dat met zonde bevekt is. Het is niet meer dan een instemmen met de manier waarop God de zaligheid beschikbaar heeft gesteld. Zo onbegrensd is nu ook de vrijheid van het aanbod van alle zegeningen van het Evangelie, inclusief de vergeving, vrede en het eeuwige leven.

3. De onbegrensd reikwijdte van het aangeboden geschenk

We zien in deze woorden ook de onbegrensd reikwijdte van het aangeboden geschenk: 'O, al gij dorstigen!' De zaligheid, of Christus als de Zaligmaker, wordt aangeboden aan alle volken. Dit onderwerp is zo uitgebreid en aantrekkelijk, dat ik mijn best moet doen het in enkele woorden uiteen te zetten.

Niets is vertrouwder voor ons, en was tegelijk vreemder voor hen die vroeger leefden, dan dat de gunst van God zich gelijkelijk uitstrekt over de gehele wereld. Dit was een struikelblok voor het Jodendom, maar tegelijk het thema dat Paulus als apostel onder de heidenen in de hoogste vervoering bracht. De tussenmuur die scheiding maakte, werd erdoor afgebroken (Ef. 2:14). Het voorhangsel van de tempel scheurde. De wateren des levens, in het visioen van Ezechiël, stroomden over de oostelijke drempel van de tempel en werden tot

een machtige stroom (Ez. 47). Jezus stelde Zich tot een offer, niet voor Israël alleen, maar voor alle volken. 'Hij is een verzoening voor onze zonden,' zegt Johannes, 'en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld' (1 Joh. 2:2). En met ditzelfde doel werd de grote opdracht gegeven: 'Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen' (Mark. 16:15).

Dit werd al voorzien door Jesaja, de evangelische profeet. In Gods wondere voorzienigheid werd de genade, die tot op dat moment beperkt was tot een uitverkoren natie, nu verbreed tot alle volken en naties. En daarom 'verkondigt [God] nu alle mensen alom, dat zij zich bekeren' (Hand 17:30). Dit gezegende Evangelie is nu bezig aan een triomftocht over de aarde. En in de hemelse raad is een dag vastgesteld waarop het onder alle heidenen bekend gemaakt zal zijn, om hen tot geloofsgehoorzaamheid te brengen (zie Rom. 16:26). De boodschap van genade is er voor alle koninkrijken en voor alle volken.

De zegeningen van het geloof worden zo aangeboden aan alle soorten mensen, ongeacht hun stand en situatie. Als je een mens bent en dit Evangelie hoort, dan kom je binnen het bereik van deze genade. Het verkondigt haar volheid en vrije verkrijgbaarheid aan jong en oud, arm en rijk, geleerd en eenvoudig, hoog en laag. Het kiest geen bepaalde klassen van mensen uit, als degenen die gered kunnen worden. Het verklaart dat allen gered kunnen worden, zoals allen die dorst hebben, mogen drinken. Het Evangelie belooft overigens niet dat mensen behouden worden in hun zonden. De ware verlossing bevrijdt van zonde.

Dit water wordt in ieder die ervan proeft een bron die opwelt tot in het eeuwige leven (zie Joh. 4:14). Het openbaart zijn kracht doordat het heiligheid van gedachten, genegenheden, woorden en daden voortbrengt. Maar het Evangelie vereist geen heiligheid als voorwaarde om het aanbod te mogen aanvaarden. Die heiligheid is er dan ook nog niet, maar moet nog voortgebracht worden. Het is onderdeel van datgene wat gezocht wordt.

Niemand moet zichzelf uitgesloten achten van de belofte van vrije genade en leven op grond van wie hij is of wat hij gedaan heeft. Het gaat erom dat hij komt als een zondaar die naar vergeving dorst en gelooft in Hem Die de goddeloze rechtvaardigt. Dan kan hij ervan verzekerd zijn dat hij welkom is. Omdat niemands eigen naam is opgenomen in deze toezegging, is de enige garantie die iemand heeft, het feit dat de beloften tot allen gericht zijn. De algemene nodiging wordt persoonlijk wanneer deze wordt toegeëigend door het geloof.

Stel dat een generaal of prins een muitend leger gratie wil schenken en een bepaling uitvaardigt van vergeving en kwijtschelding voor ieder die dat wil. De rebel die dit hoort, dit gelooft en zich hieraan onderwerpt, maakt deze toezegging tot de zijne. Duizenden horen de bepalingen van het Evangelie, maar aanvaarden ze niet. De reden waarom iemand het Evangelie aanneemt en zalig wordt, is niet dat er niet genoeg is voor allen of dat het aanbod van leven niet gelijkelijk tot allen komt. Het komt eenvoudigweg doordat hij, een ellendeling die niets verdiend heeft, bezwijkt voor de aandrang van de genadige Geest. Hij gelooft God op Zijn Woord en maakt Gods algemene aanbod tot zijn persoonlijke zaligheid. Tot aan het einde van de tegenwoordige bedeling geeft het Evangelie alle zondige mensen de volmacht om te komen en verlost te worden van de zonde.

Meer in het bijzonder, de zaligheid is vrij beschikbaar voor de grootste van de zondaren. Dit is noodzakelijk voor haar onbegrensde reikwijdte. Als mensen met een bepaalde mate van verdorvenheid uitgesloten waren van de amnestie, welk zondig hart zou dan nooit twijfelen of het zich daaraan schuldig had gemaakt? Maar dit is niet aan de orde. De oneindige verdienste van Christus, die de enige grond van het aanbod is, bewijst dat hier geen sprake van is. Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonde (1 Joh. 1:7). Hij is volkomen bij machte te redden eenieder die door Hem tot God gaat.

Er is geen schuld zo inktzwart of het water kan die reinigen. Op zichzelf beschouwd is geen ongerechtigheid zo groot, dat ze de kracht van het verzoenend offer van Christus te boven gaat of buiten het bereik van Gods genadige nodiging valt. Zelfs het moorddadig verraad van Judas had hem vergeven kunnen worden, nee, zou hem vergeven zijn, als hij zou hebben geloofd en zich zou hebben bekeerd. Als er in onze tijd een zonde is die niet vergeven kan worden, dan is dat niet omdat het bloed van Christus niet krachtig genoeg zou zijn, of omdat de belofte van het Evangelie deze uitsluit. Maar het is dan omdat deze zonde door zijn eigen natuur dat heilig bloed en die genadige belofte afwijst en veracht. Iedereen die dorst heeft, mag komen om genezen te worden, al was hij beladen met alle zonden tegelijk.

Er zijn momenten wanneer iemand van zonden overtuigd is, dat je hem van alle dingen zou kunnen overtuigen, behalve dat zijn zonden vergeven kunnen worden. Hij geeft toe dat anderen gered kunnen worden, maar niet hijzelf. De Geest van God, Die dit voorzag, bekeerde Saulus van Tarsen, en heeft hem tot een getuigenis voor alle eeuwen de gouden woorden laten optekenen die eindigen met: 'van wie ik de voornaamste ben' (1 Tim. 1:15). Het is van groot belang dat deze leer verkondigd en vaak herhaald wordt, in de geest van de tekst, opdat geen enkele opstandeling, hoe wreed ook, zal nalaten de onbegrensde reikwijdte van dat heerlijke aanbod te erkennen. Sommigen zijn toonbeelden van genade in wie de soevereine kracht en liefde het helderst schitteren. Voorheen leken ze door hun misdaden de toorn van de hemel over zich af te roepen, maar ieder van hen heeft geleerd met David te roepen: 'Vergeef mijn ongerechtigheid, want die is groot!' (Ps. 25:11).

Het aanbod van leven moet daarom door ieder die het hoort, worden beschouwd als persoonlijk tot hem of haar gericht. Deze raad is van toepassing op alles wat namens God in Zijn huis wordt gesproken, maar geldt bij uitstek voor het aanbod van eeuwig goed aan ieder, niemand uitgezonderd, die het in zijn hart aanvaardt.

De dag en het uur zijn gekomen waarop u, na lang uitstel, in Jezus een genadige Zaligmaker kunt vinden. Gods voorzienigheid heeft u hier gebracht en uw oren zijn geopend om te horen. Daarom geldt deze boodschap u evenzeer als werd uw eigen naam uitdrukkelijk genoemd door Gods stem vanuit de hemel. Christus met al het Zijne is de uwe, als u al het andere opgeeft en Hem aanneemt zoals Hij u in het Evangelie wordt aangeboden. O, laat u overtuigen uw trotse nek te buigen en met uw lippen, die zo lang afkerig zijn geweest, dit hemelse water te drinken!

Tot slot

Laat ik nog iets zeggen tegen de gelovige christenen, of ze nu pas bekeerd zijn of al ver gevorderd op de pelgrimsreis. Deze uitnodiging gaat ook naar u uit. Dit is geen bron in de woestijn, waaruit u eenmaal mag drinken en dan nooit meer; het is een rivier van levend water, waaruit u onafgebroken uw dorst kunt lessen. De Israëlieten 'dronken allen uit de geestelijke steenrots, die volgde. En de steenrots was Christus' (1 Kor. 10:4). De waterstroom uit de rots waarop geslagen was, volgde het volk op hun reis. De onveranderlijke Verlosser in Zijn volheid is altijd bij u en binnen uw bereik. 'Gelijk gij dan Christus Jezus, de Heere, hebt aangenomen, wandelt alzo in Hem' (Kol. 2:6). 'Komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk' (Jes. 55:1).

U bent wellicht al gerechtvaardigd, maar zijn er dan niet duizend andere dingen in u die naar vervulling snakken? Gaat uw weg niet door een vermoeiend land? Hebt u geen innerlijke dorst die alleen op geestelijke wijze kan worden geleest? U hebt dagelijkse reiniging nodig en dagelijkse vermeerdering van kennis. U hebt behoefte aan kracht voor de reis die nog wacht, en genezing van de koortsige wonden die u oploopt in de strijd. Zie de onuitputtelijke voorraden, luister naar de ruime nodigheden. Kom opnieuw tot Hem Die de Bron is van heel uw leven, en Die opnieuw uitroept: 'Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke!' (Joh. 7:37).

Gezegend zij God – de Bron waartoe wij genodigd worden, is een bekende Bron. Voor zover ik me tenminste herinner, was dit in mijn jeugd de Bron waaraan ons gezin zich laafde. Het is voor ons ook een koele rustplaats tijdens de dorre reizen in onze rijpere jaren. Wel verlieten wij deze Bron dagen zonder getal, om voor onszelf bakken uit te hakken die geen water konden houden (zie Jer. 2:13). Toch zijn we er diep van overtuigd, geliefden, dat geen enkele andere bron zo hemels, zo vol en zo gratis is! Vaak genoeg zijn we erheen gegaan, uitgedroogd tijdens onze moeizame reis, en steeds vonden we de Uitdeler van deze genadige verkwikking bereid ons weer te ontvangen en te verzadigen met Zijn liefde. Opnieuw klinkt het geluid van klaterend water in onze oren. Uit de kloof in de Steenrots Die ons behoud is, welt de heilige stroom overvloedig op. 'En de Geest en de Bruid zeggen: Kom! En die hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet' (Openb. 22:17).

